

med at træde frem. Det er jo en Kjendsgjerning, som fremgaar af de Betænkninger, som Finantsudvalget i en Række af Aar har afgivet, at Lendtsfen i dette Udvalg til at streife ind paa Administrationens Gebet stadig udvider sig mere og mere. Dette vil jo ses af det Omfang, som Betænkningen efterhaanden har faaet, og som for en vesentlig Del skyldes den Mængde Anliggender, der tages under Drøftelse og gennem Udvalget bringes til Almenhedens Kundskab. Jeg skal nu ikke ganske i Almindelighed fælde nogen Dom derover; thi jeg skal erkjende, at der er kommet Meget frem, som kan være nyttigt; men jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at, naar man fra mange Sider begynder at føre Klager over, at Finantsbehandlingen her i Landet varer uforholdsmæssig længere end i andre konstitutionelle Lande, saa er dette efter min Opfattelse vesentligt at søge i den anførte Omstændighed, og ærede Medlemmer ville ogsaa ved at kaste Blikket paa Betænkningen for iaar finde, at Hovedmassen af den optages af saadanne Anliggender. Men hvad nu specielt det her foreliggende Spørgsmaal angaar, da kan jeg ikke i Grundloven finde nogen Berettigelse for Finantsudvalget til at rette en saadan Forespørgsel til Regjeringen. Det eneste Sted, hvor den skulde kunne søges, vilde da være i Grundlovens § 62, hvor det hedder: „Enhver Rigsdagsmand kan i det Thing, hvortil han hører, med dets Samtykke bringe ethvert offentlig Anliggende under Forhandling og derom æffe Ministrenes Forklaring“; men der findes udtrykkelig Thingets Samtykke. Naar nu ethvert Udvalg, der blev nedsat, skulde være berettiget til udover det Emne, som er givet det til Behandling, at rette Forespørgsler til Regjeringen, saa er det klart, at Udvalgenes Arbejder kunde blive aldeles uoverkommelige, og at der maatte desuden derved, at de udtalte sig i helt forskellige Retninger, kunde tilveiebringes en fuldstændig Forvirring, idet to Udvalg kunde spørge om det samme Emne, og det ene udtale sig paa een og det andet paa en anden Maade. Der kan slet ikke være nogen Nødvendighed tilstede for saadanne Forespørgsler til Regjeringen; thi Grundlovens § 46 indeholder Alt, hvad der behøves i den Henseende, dersom man tror, at der er slet Noget, som fordrer, at enten hele Rigsdagen eller et af dens Thing strider ind, idet § 46 hjemler ethvert Thing Ret til at undersøge almen vigtige Gjenstande ved Kommissioner af dets Medlemmer. Nu har et æret Medlem paa denne Side (Dinesen) fundet, at den Maade, hvorpaa Ministeren stillede sig til dette Forslag, ikke var heldig. Jeg skal i Modsetning dertil sige, at jeg finder, at den er rigtig. Det er nødvendigt, at vi komme til en Klarhed om Regjeringens Opfattelse af den Slags Spørgsmaal; det er nødvendigt, at vi engang faae at se, at Regjeringen har Villie til at forsvare sin Stilling; thi Grundloven siger, at

Lovgivningsmagten deler Kongen med Rigsdagen, men at den udøvende Magt er hos Kongen, og den udøves gennem Regjeringen. Derfor kan jeg ikke Andet end finde det overordentlig betænkeligt, naar der herfra sker Noget, der kan se ud som Overgreb paa den grundlovmæssige Ret. Skal saadan Underjøgelse ske, maa jeg anfæ det for rigtig og nødvendigt, at den sker under de Former, som Grundloven selv fordrer. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om det civile Bygningsvæsenes Overtagelse af Ingenieurkorpsen skal jeg udtale, at mange af de Bygningsarbejder, som ere henlagte under det civile Bygningsvæsen, ganske vist kunne besvires ved Siden af de Forretninger, som de i Landet udstationerede Ingenieurofficerer have ved de militære Bygningerne, men der er uregtelig den Banskkelighed derved, at, saaledes som Sagen nu er ordnet, kan i Krigstid det simple militære Bygningsvæsen omkring i Provinserne overlades de civile Bygningsinspektører, fordi saadanne ere tilstede, men hvis man overlod hele det civile Bygningsvæsen til de militære Bygningsyndige, vilde det i Krigstid komme til at staa uden Tilsyn, idet disse Officerer selvsølgelig i Krigstid ville blive inddragne til deres militære Hverv. — Der er et Punkt i Hensettingerne, som kommer stadig tilbage; det er den ubetingede Ubefaling af Vicitations-systemet (En Stemme: Ikke ubetingede) eller dog mere og mere ubetingede Ubefaling deraf. Det er et stærkt Tryk at lægge paa Administrationen, naar man saaledes anbefaler Anvendelsen af et saadant System ved saa godt som alle offentlige Arbejder, og naar dette udvikler sig saaledes, at det bliver saa godt som udelukkende Praxis i Administrationen at anvende dette System, saa er jeg overbevist om, at det vil vise sig i Længden at være den dyreste Maade, hvorpaa man kan faae de offentlige Arbejder besørge. Naar man nemlig veed, at Administrationen ikke, uden at udsætte sig for Paatale, kan enten lade Arbejderne udføre uden Vicitation eller forkaste de gjorte Tilbud og lade Arbejdet udføre paa anden Maade, saa danner der sig Selskaber — det viser Erfaringen — som slutte sig sammen om Arbejdets Udførelse og forlange en Betaling derfor, som de kunne have en ret god Fortjeneste ved. Der er da ingen Konkurrence, og Resultatet bliver da let det Modsatte af det, man tilsigtede. Dertil kommer, at der er mange Arbejder, som ere af en saadan Betskaffenhed, at de slet ikke egne sig til Vicitation, fordi de kræve et saa omhyggeligt Tilsyn, som ikke godt vil komme tilstede, naar Arbejdet udføres ved Vicitation. Ved denne Arbeidsmaade er det jo nemlig de Paagjældendes Formaal at udføre Arbejdet med saa stor Fordel for sig selv som muligt, det vil sige udføre det saaledes, at det akkurat kan passere Kontrolten; men mangfoldige Arbejder taale ikke den Slags Arbeidsmaade. — Hvad nu de fore-